

Če je post središče, potem sta molitev in miloščina krili, ki dajeta postu polet

Postni čas nas vabi k molitvi, miloščini in postu. V mi-slih imamo navadno telesni post, pomembno pa je, da prek telesa vstopita v post tudi duša in duh.

Postenje je zdravilni proces, ki traja nekaj dni in je pomemben, da se telo razstrupi in očisti. Post lahko začne vsak, končati pa ga ne more vsak. Potreben je nov odnos in način prehranjevanja, da človek ne gre v skrajnost. Post potrebujemo, saj nas obilje lahko vodi v otopelost. V želji, da se izognemo soočenju s stiska-mi, namreč zapolnimo čute z obilo hrane in pijače.

Post je proces darovanja stvari, ki so človeku dane. Ko vstopim v post, postajam vedno bolj občutljiv, pre-točen za Duha. Bolj zaznavam, kaj človek ob meni v resnici potrebuje.

Post povezuje telo, dušo in duha?

Ker duhovno nismo zdravi, duševno ne zvozimo, fizič-no telo pa vse "pokasira". V postnem času duševno in fizično telo marsikaj povesta, da bi mi to predali v duhovno telo – v molitev in češčenje.

Če nas post ne očisti na vseh treh ravneh, bo telo kma-lu avtomatsko poiskalo pot do hladilnika ali katere druge stvari in sledilo bo razočaranje. To je tipična drža skušnjavca. Najprej ti reče, da zmoreš, potem pa te zapelje tako stran, da ti da za vedno občutek, da ti ne bo uspelo. Dovolimo, da Duh v nas narekuje, kaj je naša pot postenja.

Pri postu je bistveno, da se pretrga srce, da pride do ranljivosti. Ko v evangeliju Jezusu očitajo, da se njegovi učenci ne postijo, odgovarja: "Kako naj se svatje postijo, če je ženin med njimi." Sveto pismo po-sta ravno ne propagira, saj je življenje dar, ki bi ga morali hvaležno uživati. Ker pa tega hrepenenja po Ženinu med nami ni, smo duhovno mrtvi in otopeli, potrebujemo post, da se to hrepenenje zopet prebudi.

(Uršolinka s. Marija-Irena Stele in kapucin p. Miha Sekolovnik)
Povzeto po <https://si.aleteia.org/2024/02/28/post-naj-me-vodi-k-zdravi-poniznosti-da-sem-samo-clovek-da-nisem-bog>

3. POSTNA NEDELJA, 3.3.

7.00: živi in + farani

9.00: + Jože ROZMAN, Pavla in Jože ZUPANC

10.30: + Alojz KLINAR, starši Janez, Terezija, bratje Franc, Ivan in Fortunat ULAGA

PONEDELJEK, 4.3., sv. **Kazimir**, papež

7.30: + Anika VODIŠEK

+ Majda, HRASTNIKOVI, Alojz in za zdravje
+ Rado ŠOBER

TOREK, 5.3., sv. **Olivija**, mučenka

18.00: + Alenka KOS BIZJAN, + iz družine
KOS, Franc in Marija JURGELJ
+ Marija PAVŠEK

SREDA, 6.3., sv. **Fridolin**, opat

7.30: + Julijana, Ferdinand ŽVEPLAN (krščenska Mari-
ja Vogrinc)

+ Jakob KLADNIK

+ Veronika ZORKO

ČETRTEK, 7.3., sv. **Perpetua in Felicita**, muč.

18.00: + Jože TUŠEK in vsi + iz družin TUŠEK in SOTLAR
+ Alojzija in Franc GUNZEK

srečanje ključarjev po večerni maši

PETEK, 8.3., sv. **Janez od Boga**, red. ustanovitelj

7.30: za odpuščanje grehov

15.00 - 17.30: KRAJ TIŠINE

17.30: križev pot

18.00: + Martina BRVAR

+ Bogdan OPRESNIK

SOBOTA, 9.3., sv. **Frančiška Rimska**, redov.kvatre

18.00: + Frančiška NOVAK, (roj. OBLAK) 4. obl.
+ Ana HRASTNIK, 1. obl.

4. POSTNA NEDELJA, 10.3.

7.00: živi in + farani

9.00: + Marija GOTER in Franc, Karl KLEZIN
in Štefka LEBIČ

10.30: + Franci VRBOVŠEK, obl.

V tednu od 4. do 9. marca je reden verouk.

MARTINOVA LILIJ

3. marec 2024, leto 15, št.: 9

Jezus reče Mariji: "Žena, glej, tvoj sin!" in Janezu: "Glej, tvoja mati".

S temi besedami da Jezus svoji materi novega sina. Janezu, ki predstavlja vsakega verujočega, pa pokaže na novo mater. Marija tako postane **mati vsega človeštva**, vseh verujočih in mati Cerkve.

»Žena, glej tvoj sin!« in »Glej, tvoja mati!«

Z vstopom v tretjo postno nedeljo razmišljamo o besedah, ki jih je Jezus s križa namenil svoji materi in zraven stoječemu učencu Janezu. Na okolico pada senca križa, navzoči stojijo in strmijo v Njega, ki so ga križali. Najbližje stoji njegova mati Marija, ki ji v nemoči reče: »Žena, glej tvoj sin!« in besede, namenjene učencu: »Glej, tvoja mati!«

Besede, ki jih govori obema, so namenjene tudi nam, da bi izgubili strah pred osamljenostjo. Ta strah danes preganja mnoge ljudi, ki ne znajo oz. ne zmorejo biti sami. Vedno potrebujejo koga ob sebi, nenehno iščejo kontakte preko telefona ali računalnika. Stik z drugo osebo je zanje edina pot, da pozabijo strah pred osamljenostjo. V Janezovem evangeliju je Jezus prikazal **križ kot priložnost objema**: »In ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi« (Jn12, 32). Jezus nas objema z našimi nasprotji, ki jih pogosto ne moremo uskladiti. Če se mu pustimo objeti, se bomo pomirili s seboj in strah pred osamljenostjo se bo izgubil. Jezus izroči svoji materi najljubšega učenca - kot sina, in njemu - Marijo za mater. **Mati in sin sta osebi odnosa**. Mati si/je vedno za druge in sin je vedno navezan na mater. Na križu je torej jasno, da smo resnično ljudje šele takrat, ko smo v odnosu z drugimi.

Križ, pod katerim sta združena Marija in učenec Janez, je **znamenje upanja**, da je po njem ozdravljeno tudi naše življenje, da bomo tudi sami sposobni za odnos, v katerem je potrebno vedno usklajevati nasprotja in tako postajati eno. Trpljenje zaradi osamljenosti kaže pogosto na pomanjkanje odnosov: nismo v odnosu s samim seboj, ne z Bogom, ne z drugimi in prav zato se počutimo same.

Marija je telesno mati samo Kristusu, medtem ko je duhovno mati vseh Kristjanov, Mati vernikov ali **naša Mati**. Ko je Kristusa spočela, rodila v bolečinah, ga hranila, v templju darovala Očetu in ko je trpela skupaj s svojim, na križu umirajočim Sinom,

je s pokorščino, z vero, upanjem in gorečo ljubeznijo, na popolnoma edinstven način, sodelovala pri Odrešenikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja.

Se zmoremo prepustiti Marijinemu duhu, da nas bo zganil in vodil po svoji volji? Položiti se moramo v njene deviške roke in tam ostati kot orodje v rokah rokodelca, kakor lutnja v rokah veččega glasbenika. Ona je naš vzor in učiteljica, ker je popolna učenka in posnemovalka Kristusa, ker bolje od nas pozna, kaj si želi Bog od nas.

V življenju pride ura, ko potrebujemo vero in upanje. In ko se zdi, da Bog ne posluša več naših prošenj, ko bi skoraj rekli, da sam sebe in svoje obljube preklicuje, ko pusti, da gremo iz poraza v poraz, in je videti, da sile teme zmagujejo na vseh frontah okoli nas; ko se v nas stemni, kakor se je stemnilo tisti dan »po vsej zemlji«. Ko pride ta ura, se spomni na Marijino vero in še ti zakriči, kakor so to storili že drugi: »Moj oče, ne razumem te več, a se ti izročam!«

*O, kaj žalosti prestatl,
morala je sveta Mati, katere Sin je rešil svet.*

Bog je izbral Marijino življenje, da pokaže Izraelu obljubljeni novost. Pritrdila je temu božanskemu načrtu in se ves čas izročala potrpežljivosti svoje vere. Ko je prišel čas dopolnitve, je meč, ki je prebadal Sinovo telo, prebadal tudi njeno srce. A **Marija ostaja pokončna in ne pobegne**. V temi, a z gotovostjo ve, da Bog ne prelomi obljube. V temi, a z gotovostjo ve, da je Jezus obljuba in njena izpolnitev.

Jezus, kot sočuten sin, je poskrbel, da bo po njegovi smrti poskrbljeno za njegovo mater. Skrb je predal v Janezove roke. Tudi mi smo poklicani, da Marijo povabimo v svoj dom. Vsi smo Jezusovi učenci in zato nas Jezus kliče, **da skrbimo drug za drugega**, še posebej za najbolj ranljive v družbi.

Živimo v času hudih konfliktov in nezadovoljstva,

razočaranja in bede. Kako veliko revščino povzroča nesmiselnost vojn. Na milijone žensk, otrok in starejših se sooča z nevarnostjo bombardiranja. Iščejo varnost, kričijo po pomoči. Simbolno bi lahko rekli, da tudi mi stojimo poleg današnjih križanih: ubogih, trpečih, razžaljenih in ponižanih. Kot verniki moramo stati z upanjem. Ne zadošča sočutje z njihovimi težavami, Cerkev mora dati upanje, s tem da oznanja, da **trpljenje ni nesmiselno**, ampak ima pomen, ker bo prišlo vstajenje od mrtvih. Upati, pomeni odkrivati, da je še nekaj, kar bi se dalo narediti, da obstaja naloga, ki kliče k rešitvi, in da zato nismo prepuščeni praznini in hromeči nedejavnosti.

Gospodov križ obsega svet;

njegov križev pot prehaja kontinente in čase.

*Pri križevem potu ne moremo biti zgolj gledalci.
Tudi mi smo vključeni vanj in zato moramo poiskati svoj prostor: kje smo?*

(Benedikt XVI)

Evangelij 3. postne nedelje pravi: »Iz hiše mojega Očeta ne delajte tržnice.«

V zadnji številki Družine na zanimiv način razmišlja S. Potnik, ki se sprašuje, kaj je motilo Jezusa? »Kaj se zgodi z računalnikom, ki ima odprtih preveč programov? Rečemo, da zmrzne. Podobno je z nami. Ne gre več. Nimamo moči, nimamo volje, sploh pa ne vemo več kam, kaj šele zakaj. Vse te sposobnosti in znanja in imetja pa postajajo breme in celo ovira. Razdeljeno srce je raztreseno srce. Tako srce pozablja, da ni ustvarjeno za strah, temveč za ljubezen. Je Jezusa motila gneča, kraval, nespodobno obnašanje, neprimerna obleka, so bili preglasni za zbrano molitev? Jasno je, da ne govorijo o lepem templju, ki je zgrajen iz mogočnih in okrašenih kamnov. Kaj nam koristijo tisočere kapele in premnoga svetišča, če ni več koga, ki bi Gospoda slavil.« (TT)